

Не можеше да хортува нищо за Варвара и да не му се налѣжтъ очитѣ съ сълзи.

— Боже мой, Боже мой, какво ли е тя станала до сега! Слушай, друже мой, думаше ми, въ днешното сраженіе да не стопишь при мене както правнишь винаги, защото си убитъ; азъ ще се хвърля въ първий огнь, ще раствоя гърдытъ си срѣщо ядрата и байонетитѣ на неприятеля; искамъ да си бие тѣло съ тѣло, гърди съ гърди.

— Да не стоишь при тебе? Не, никой пакъ! Споредъ тебѣ и азъ станахъ единъ малакъ юнакъ, дѣто ты тамъ и азъ, двама наедно нераздѣлно къмъ слава или смъртъ.

— О! ты ми си най искренъ прѣтель на този свѣтъ, думаше и ма цалуваше.

Въ тѣзи минута едно шумно движеніе ся подигна на полето; офицieri, агютанти, приносници, артилеристи, конници отивахъ, вращахъ ся, настанавахъ ся тукъ тамъ по разни позиции, и сичко това показуваше приближеніето на боя.

Главный командантичъ всѣдналъ на конь обикаляше и насърчваше войскѣтъ: днесъ ще стане голѣмъ бой, ще спечелимъ слава; отъ васъ чака Полша възражденіето и свободѣтъ си, думаше той къмъ волентиритѣ. Но нѣмаше нужда да прави толкова побужденіе, защото сичкитѣ пълчища не чакахъ друго освенъ благословенный гласъ на трѣбата и на тѣпана за да мрѣднатъ напредъ. . . .

Отворете клеткѣтъ на единъ лютъ звѣръ и кажете ми, какво има да направи този звѣръ? — Страхъ и смъртъ. — Такавое е първото збиваніе на двама неприятели които като струшаватъ оръжіето си хващатъ ся тогива съ зѣби.

Голѣма е волята на единъ народъ, тя е по силна отъ сяка друга челоувѣческа и ако има въ нея съгласіе, силна